

jean cocteau

PESNIK PRED SVOJIM SUDIJAMA

JEDNA OD GLAVNIH SCENA IZ „ORFEJEVOG TESTAMENTA“*)

Zan Kokto (Jean Cocteau) je odlučio da umre od vlastite ruke, pokazujući da ga Akademija nije „himala“. Mladi čovek, većno uz književnost veće iznosi pred javnost izlaženje pred svoje sudije, i osudjujući sebe, osudjuje epohu u kojoj je film postao do te mere čista mehanika, da pesnik, osetljiv na unutrašnje vrednosti smatra, da u njoj više nema mesta i da joj treba reći zbogom.

Glaska priznanja koja je izricao u KRVI JEDNOG PESNIKA i koja je ponovio u ORFEJU, evo gde izriče u ime svih ljudi planete, koji odbijaju da postanu roboti u novoj i strašnoj „paklenoj“: ORFEJEV TESTAMENT.

Marija Kazares i Fransua Perje inkarniraju ponovo u pravom smislu reči čulno i mistično Koktoovu mitologiju i kroz njih, ona nas se sviju tiče. „Optuženi Kokto, ustanite“ kažu neumitne sudije.

„Optužena publiko, ustanite“ odgovara eho savesti onih čija se naslonjača u mraku, još od prve slike, preobražava u optuženičku klupu.

„Ovoga puta ovo nije film, ovo je život“ objavljuje Sežest: tu je svet u celini, u njemu je sadržana Sfinga i Minotaurus, to jest, čovek koji sasvim sam podnosi tužbu protiv samoga sebe.

Sud upisuje u registar: Píkasa, Domengena, Jul Brinera, Aznavura, Fransuaz Kristof, Danijela Zelena, Zan Pjer Lea.

Dekor studija. — Vrata i stepenice su postavljeni u praznom. Pesnik i Sežest, sa kozjim nogama, izlaze iz malog dvorišta. Naiznogo ih kako silaze niz nekoliko stepenica sagradjenih u praznom. Oni prolaze kroz otvorena vrata, gore, kao na kraju kodnika.

Pesnik ide sam prema jednom stolu. Čuje se grom neke sprave koja probija zvučni zid. Odmah u direktnom preseku, na tom stolu se pojavljuju mnogobrojne hartijetine, a iza stola, jedno pored drugog, Orfejeva princeza i Ertebiz, oboje obučeni vrlo jedno stavno u crno.

Čim je sprava prestala da ide prema njima i zaustavila se, oni se okreću pesniku.

Sežest je još od pojave sudija seo dalje na jednu stolicu pored stepenica.

PESNIK: (koji ih prepoznaje). — Gle!

PRINCEZA: Gle, šta?

PESNIK: Mnogo se izvinjavam. Mora da sam lud, izvanredna sličnost... Šta vi radite ovde?

PRINCEZA: Ja saslušavam. (Ona pregleda hartije). Mi smo istražna sudska komisija pred kojom vi treba da odgovarate za izvesna svoja dela. Ovaj sud bi želao da zna da li ste krivi ili niste krivi. (Ertebizu). — Pročitajte dve glavne tačke optužbe.

ERTEBIZ: (čita stojeći). — Prvo: Optuženi ste zbog nevinosti, tj. za povredu pravde, pošto ste sposobni i krivi za sve zločine, umesto da to budete samo za jedan, podoban da padne pod udarac određene kazne naše sudske nadležnosti.

SECUNDO: Optuženi ste da bez prestanka hoćete na prevaru da prodrete u jedan svet koji nije vaš. Osećate li se krivi ili ne?

PESNIK: Osećam se krivim u prvom i u drugom slučaju. Priznajem da sam okružen pretnjom grešaka koje nisam počinio i priznajem da sam često hteo da skočim preko četvrtog tajanstvenog zida, iza koga ljudi sakrivaju svoje ljubavi i svoje snove.

PRINCEZA: Zašto?

PESNIK: Bez sumnje zbog umora sveta u kome živim i zbog straha od navika. Zbog neposlušnosti, takodje, koju smelost suprotstavlja pravilima i zbog stvaralačkog duha koji je najviši oblik čistog suprotstavljanja ljudskom.

(Princeza i Ertebiz izmenjuju dugi pogled).

PRINCEZA: Ako se ne varam vi od nepokornosti stvarate svetinju?

PESNIK: Šta bi bez nje radila deca, umetnici, junaci?

ERTEBIZ: Oni bi računali na svoju srećnu zvezdu.

PRINCEZA: Mi nismo ovde zato da bismo prisustvovali dvoboju rečima. Stavite taj cvet na sto.

(Pesnik stavlja cvet na sto, odakle on iščezava.)

* Film „Orfejev testament“ prvi put je prikazan februara 1960. godine. (prim. red.)

PRINCEZA: Otkuda vam taj cvet?

PESNIK: Vratio mi ga je Sežest.

ERTEBIZ: Sežest... To je, ako se ne varam, ime jednog hrama na Siciliji.

PESNIK: To je takodje ime jednog mladog pesnika iz mog filma ORFEJ. To je prvo bilo ime jednog andjela iz moje pome ANDJEO ERTEBIZ.

(Dugo izmenjivanje pogleda između princeze i Ertebiza.)

PRINCEZA: Šta vi mislite o filmu?

PESNIK: Film je okamenjeni izvor misli. Film vaskrsava mrtva dela. Film omogućuje da se nestvarnosti da izgled stvarnosti.

PRINCEZA: Šta vi nazivate nestvarnošću?

PESNIK: Ono što nadmašuje naša siromašna ograničenja.

ERTEBIZ: Jednom rečju kod vas bi postojale osobe slične usnulom bogalju bez ruku i nogu koji sanja da maše rukama i da trči.

PESNIK: Vi tu dajete sjajnu definiciju pesnika.

PRINCEZA: Šta vi mislite o pesniku?

PESNIK: Pesnik se, sastavljajući pesme, služi jezikom ni živim, ni mrtvim, kojim malo ljudi govori i koji malo ljudi razume.

PRINCEZA: A zašto ti ljudi govore tim jezikom?

PESNIK: Da bi sreli svoje sugrađane u svetu u kome se, vrlo često, egzibicionizam koji se sastoji u pokazivanju svoje duše potpuno gole, upražnjava kod slepih.

ERTEBIZ: (Dajući Sežestu znak da gride). — Sežest.

SEŽEST: Ovde.

PRINCEZA: Ko ste vi?

SEŽEST: Usvojenik ovog čoveka. Moje pravo ime je Eduard. Ja sam slikar.

PRINCEZA: On vas pretstavlja kao pesnika pod imenom Sežest.

ERTEBIZ: Vaše ime Sežest je nadimak?

PESNIK: Pseudonim bi bilo tačnije.

ERTEBIZ: Vaš francuski jezik je suviše suptilan.

PRINCEZA: (Pali cigaretu gledajući Ertebiza). — Otkuda vam pravo da se pojavite pred ovim čovekom i da mu donesete ovaj cvet?

SEŽEST: Ovaj cvet je bio mrtav. Dobio sam naredjenje da mu ga vratim, da bi ga on vaskrsao.

PRINCEZA: Da li biste mogli da mi pružite dokaz vaših moći?

ERTEBIZ: I nemojte misliti da je dovoljno da iščeznete da biste nas ubedili.

PESNIK: Iščeznuti, međjutim, nije zgodno.

ERTEBIZ: Ne više nego fenomen koji primorava ljude što vole da se anuliraju pred predmetom svoje ljubavi.

PRINCEZA: (Lupajući o sto). — Vi gubite glavu.

ERTEBIZ: Izvinite. I meni se dešava da budem u oblacima.

PRINCEZA: Savetujem vam da se ne igrate glupo i nespretno sa stvarima koje dovode u opasnost da razjasne ljudima taštinu njihovih poduhvata.

ERTEBIZ: Ničega se još s te strane ne treba bojati. (prema Sežestu) Tražili smo od vas da date dokaz svojih moći.

SEŽEST: (pokazujući pesnika). — Delim mišljenje ovog čoveka, kad izjavljuje da je sve ono što se dokazuje prosto. Treba da mi, avaj! verujete na reč.

PRINCEZA: (leđeno). — Usudjujete li se da mi dajete lekcije? To bi bio vrhunac. Upamtite to. (Okrenuta prema pesniku). Gospodine!

(Pesnik koji je netremice gledao Ertebiza, okreće glavu prema princezi.)

MI SMO SLUGE NEPOZNATE SILE

PESNIK: Slušam vas.

PRINCEZA: Da li ste vi napisali:

Ovo telo koje nas sadrži ne (poznaje naša) Koje nas nastanjuje nastanjeno je I ova tela jedna u drugima Su tela večnosti.

PESNIK: Priznajem da sam to napisao.

PRINCEZA: I od koga ste vi uzeli te stvari?

PESNIK: Koje stvari?

PRINCEZA: Stvari koje kažete na tom jeziku ni živom ni mrtvom?

PESNIK: Ni od koga.

PRINCEZA: (sa žestinom). — Lažete!

PESNIK: Slažem se sa Vama, ako dopustite kao ja, da smo sluge nepoznate sile što živi u nama, rukuje nama i diktira nam taj jezik.

ERTEBIZ: (Nagnut prema princezi). Nije nemoguće da je idiot.

PRINCEZA: (idem). — Od razumnih se može manje bojati.

PESNIK: Maskaril i Leporelo su se izdavalji za svoje gospodare. Pesnici liče malo na njih.

PRINCEZA: Prekinite brbljanje. Govorite samo kad vam se obratim.

PESNIK: Ja sam najpoznatije objašnjavao.

ERTEBIZ: Ne traži se od Vas ni da budete ponizni ni oholi. Od Vas se traži da odgovarate kad Vas pitaju. Jedna tačka, to je sve. Ne zaboravite da ste Vi noćni amalgam pečina, šuma, močvara, crvenih reka, amalgam nastanjen gigantским mitološkim životinjama, koje se međjusobno proždiru. Nemate zašto da budete lukavi.

PRINCEZA: (razdraženo). — Hoćete li da uvedete svedoka.

(Lagano se oblikujući, pojavljuje se pred stolom profesor u piđžami.)

PROFESOR: (kao da je skočio iza sna). — Gde sam?

ERTEBIZ: Professore. evo rečenice nedostojne čoveka od nauke. To je rečenica lepe žene, ko ja se pravi da joj je pozlilo i da se vraća kući.

PROFESOR: Bio sam u krevetu, spavao sam.

PRINCEZA: Vi ste u krevetu, profesore, i vi spavate. Samo, vi ne sanjate. Vi se bavite jednim od onih najtajnijih kutića vremena, od kojih ste stvorili svoju studiju. Studiju koja čini čast vašoj inteligenciji, ali koju naša vlada nimalo ne odobrava. Vi ćete se probuditi i sećaćete se nas kao da smo ličnosti iz vašeg sna. (Pokazujući pesnika). Poznajte li ovog čoveka?

(Profesor stavlja naočare i gleda pesnika. Okleva.)

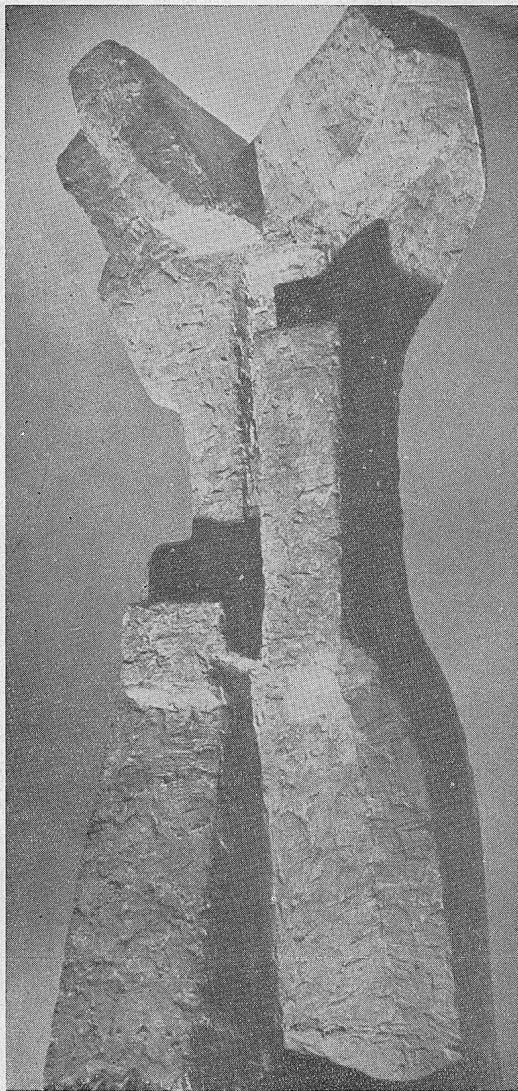
PESNIK: Professore! Imate slabopamćenje. Istina vaše izvinjenje je što spavate. Niste li mi nedavno strgli čauru Luja XV: pelerinu, čizme, zabo, belu peleriku, trorigi šešir, korbaču.

PROFESOR: (žovijalno). — Zaborog!

PESNIK: Ništa vam ne prebacujem. Vi ste me časno prebudili da ne odgovarate za posledice.

PROFESOR: A šta Vi tu radite?

PRINCEZA: (razdraženo). — Ovdje gospodo, ponavljam, ja za-

moćilo krković

budjenje, 1960

povedam. Bila bih vam zahvalna ako čuete i odgovarate samo na moja pitanja. (Profesoru). Pod kavim ste okolnostima sreli ovog čoveka?

PROFESOR: Vrlo jednostavno...

PESNIK: (Smešeci se). — Ako se hoće...

ERTEBIZ: Tišina!

PRINCEZA: Odgovorite!

PROFESOR: Digaoo sam ruke od toga da privedem kraju značajno otkriće metode vaskrsavanja i verovatno da bi moje otkriće umrlo samom, da ovaj čovek, obdaren moćima koje ja čovek, mogući da podigne chronos ili delove vremena, nije napustio naš kontinuum, nije otputovao u neprolazno, nije se u njemu izgubio, i nije mi vratio iz moje budućnosti u moju sadašnjost dokaz mog zakasnog uspeha. Ja sam na njemu izvršio ogled. Da li da dodam da sam iz straha da ne izgubim poštovanje svojih kolega iz Instituta bacio svoje otkriće kroz prozor u Senu... reku koja teče ispred moje kuće.

PRINCEZA: Vi ste, dakle, u spellu u tom teškom poslu, da vratite svojoj eposi čoveka zalutalog u vremenu?

PROFESOR: Sasvim tačno. Ja sam ga izveo iz klopke u koju ga je gurnuo njegov opasni pokušaj.

PESNIK: Da biste me gumuli u drugu klopku, profesore. Jer ja ne mogu ponovo da oživim psa i vuka, neku vrstu sumraka kroz koji sam išao otkad sam napustio vašu laboratoriju.

PROFESOR: To žalim. Moguće je, avaj, da moje otkriće nije bi-

lo potpuno savršeno. Utoliko sam srećniji što sam ga uništio.

ERTEBIZ: Kakav je oblik imalo to vaše otkriće?

PROFESOR: Caura od metaka koju mogu prah tera brže od svetlosti. To je ta kutija koju sam bacio u reku.

ERTEBIZ: Nadajmo se da iz toga neće proisteci zle promene. Na svaki način to je bilo razumno.

PROFESOR: Razarajući ohološću mere (sak nespregnje), obuzeti konačno vašim svetom kao svojim originalnim neredom, ljudi mnogo rizikuju da raskinju lanac da bi sebi stvorili iluziju napretka.

PROFESOR: Gospodjo! Vi tu osudjujete celu nauku.

ERTEBIZ: To što vi zovete nauka. Jer ona ima dušu zbog koje se ljudi malo uznemiravaju.

(Princeza lupa o sto i prekorno gleda Ertebiza.)

PRINCEZA: Još jedanput Vas molim...

ERTEBIZ: (klanjajući se). — Izvinjavam se.

PRINCEZA: (profesoru). — Šta biste mogli da mi kažete kad bi trebalo da branite ovog čoveka?

PROFESOR: Da je pesnik, to jest, da je neophodan, ma da ne znam zašto.

PESNIK: Otkuda vam sve to profesore? Da niste bili veštac?

PROFESOR: Djavole, čuvajte se! Još se spaljuje... na tihoj vatri. Ne, obična parapsihologija. Naučnici nisu uvek tako ograničeni kao što ih izvesni umetnici pretstavljaju. Mogu li Gospodjo, ja Vas da pitam?

(nastavak na II. strani)

(nastavak sa 9. strane)

PRINCEZA: Videćemo imati li dovolu da Vas odgovorim.

PROFESOR: Obična radoznalost čoveka od nauke. Evo: koliko je sati?

ERTEBIZ: Nikoliko profesore. Nikoliko. Nastavite da spavate. Vi ste slobodni.

PROFESOR: (dosta nerazgovetno). — Hvala. Osećam... kao neku teškoću bića... neki umor... Izgleda mi...

ERTEBIZ: (priyatno). — Spavajte. Spavajte profesore. Ja to hoću.

PROFESOR: Hvala... Gospodjo... Moje poštovanje... (on skida naočare i udaljenim glasom). Ja spavam.

On nestaje rasplinjujući se.)

PRINCEZA: (pesniku). — Nije da ne znam da su stramputice vašeg puta neka vrsta lavirinta vrlo udaljenog od našeg, mada se on tu meša i da, ako ste bili u stanju da otkrijete jedinu osobu sposobnu da kazni vaše zablude i vašu neposlušnost zemaljskim zakonima, taj akt nije služio kao zabava nepoznatom, već kao neka vrsta krajnje milosti, koju dešava vam se, dragi gospodine, da zloupotrebljavate i koja bi Vam jednog dana mogla mnogo nedostajati. Samo, ako ja ovde prelazim svoje prerogative to je zato što hoću da vas upozorim, pre no što se posavetujem sa vašim vodjom o granicama njegovih privilegija i njegovih odgovornosti.

PESNIK: Imam muke da bih Vas razumeo.

ERTEBIZ: Ne traži se od vas da razumete.

PRINCEZA: Ne izigravajte se ljake glupane. Meni se čini da sjajno razumete i da smatrate da je bolje da se pravite blesavi, nego da priznate.

PESNIK: Ali Gospodjo...

ERTEBIZ: Vi bi trebalo da se smatrate srećnim zbog neverovatne blagosti kojom preventivni sud pokazuje obzire prema Vama.

PRINCEZA: (znak prema Sežestu). — Pridžite. (Sežest okleva). Da... Vi... Vi...

(Sežest prilazi stolu).

DA SE NE IZGUBIM U POLUSENCI JEDNE CUDNE VASIONE

PRINCEZA: Da li ste sasvim sigurni da niste izašli na pučinu svoje vlastite glave, da biste stajali one ličnosti koje Vas dele, jer Vam je nezgodno da budete dvoje? Niste li pokušali da u njoj ne stvorite više od jedne, da služi ekstravagancijama ovog isto tako udvojenog čoveka, svog pravog oca i svog usvojenog oca?

SEŽEST: Gospodjo Vi treba da ste obavješteni o strašnoj beskonačnosti vladavina i pravila i da ona često sprečava da se razume koje osobe treba da se pokoravaju drugima, a koje su osobe kojima se treba pokoravati.

(Princeza i Ertebiz se naginju jedno prema drugom i tiho razgovaraju.)

PRINCEZA: (pesniku). — Smatrate li da još nešto treba da dodate svojoj odbrani?

PESNIK: Imam da kažem da, ako zaslužujem kaznu, ja ne bih znao za mučnije izdržavanje kazne, od one koju sam obavezan, da živim između dve vode, ili, da uporedim vaš vlastiti jezik, između dve vlade. Jedan sineast je rekao: „U lažnoj boji.” Mnogo bih dao da ponovo gazim po starom podu i da se ne izgubim u polusenci jedne čudne vasiona.

PRINCEZA: To nije nikako u našoj nadležnosti. To će sud da proceni. (Ona skuplja listove sa stola i ustaje). Prerogativna komisija vas preventivno osuđuje na kaznu da živite.

(Princeza nestaje rasplinjujući se.)

ERBETIZ: Najmanja kazna. Naročito u vašim godinama. (On izvlači iza svojih ledja cvet koji je krijo u desnoj ruci.) Vaš cvet...

PESNIK: (vrlo tiho). — Ertebiz!

ERTEBIZ: (Sa prstom na ustima). — Pst!

PESNIK: (stalno vrlo tiho). — A princeza?

ERTEBIZ: Vi dobro znate da je ona htela, zaljubljena u jednog smrtnika, da prekrši zakone vremena ljudi...

PESNIK: A Erfej?

ERTEBIZ: Njegov prekgrobnni život je bio obmana. Njegova božanska glava je mrtva, a Euridika vraćena u pakao. Jedan veliki ljudski glas mu je rekao: „Ne treba pljuvati protiv vetra”. Uzmite cvet.

PESNIK: Ne usudjujem se da ga uzmem.

ERTEBIZ: Nije ni prvi, ni poslednji put da Vam uzimam taj cvet i da Vam ga vraćam.

PESNIK: Prozirom hrabrost vašeg ponašanja, da bih rizikovao da Vas još osuđujem. Ona i Vi...

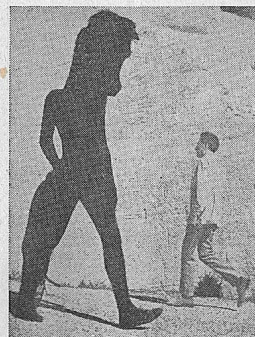
ERTEBIZ: Mi ne možemo da budemo gore osuđeni.

PESNIK: A na šta su Vas onda osudili?

ERTEBIZ: (Ozbiljno, polako). — Da sudimo drugima. Da budemo sudije.

(On iščezava rasplinjujući se vrlo lagano.)

Sa francuskog prevela S. T.

vajar momčilo krković

Umesto eseja u vajarstvu Momčilo Krkoviću (rodj. 1929), čije reprodukcije objavljujemo u ovom broju, donosimo odlomke iz recenzija i kritika napisanih povodom Krkovićevih izložbi u Varšavi, Beogradu i Novom Sadu 1960. godine.

„Zbir skulptura od kojih je sastavljena izložba M. Krkovića izuzetno je jedinstven i svedoči o konsekvenciji autorovog traženja. U osnovi njegove umetnosti nalazi se retka ljubav za monolit, težinu masa. Nepogrešivo osećanje monumentalnosti dozvoljava umetniku, da čak i u malom formatu i nezavisno od suštine koja je sadržana u delu, da izraz snage, veličine i neprolaznosti. ... Zadivljuje veliko spokojstvo tih skulptura, njihova statika, zatvorenost u stereometrijske bloke koje se logično razrastaju u prostor, monumentalizam koji upućuje na neograničeno trajanje...”

(Časopis društva umetnika „Činjenice i misli” Varšava, mart 1960.)

„Put za svoje monumentalne kompozicije, pravac za svoja traženja umetnik je našao u projektima za spomenike koje je radio u poslednje dve godine. Njegovi radovi imaju veliku snagu izražavanja. Rad „Čovek tvrdjava” je optimistička tragedija. I pored rana i udaraca čovek je izdržao, on postoji. U tome vidimo suštinu Krkovićevog vajarstva. I pored tragedije i unutrašnje podvojenosti kojoj je podložan sa-

vremeni čovek, umetnik veruje u čoveka i njegovu snagu i tu snagu izražava kroz svoje stvaralaštvo...”

(„Tribuna ludu” Varšava, januar 1960.)

„Momčilo Krković je upravo svoj pogled u daljinu, u prošlost, prema drevnom Egiptu, ali samo „kao razlog za otpor i želje za trajanjem”; egiptaska umetnost, koja u svojoj suštini izražava ideju trajanja, poslužila mu je samo kao daleka ali neophodna inspiracija...”

Stvarao je na taj način, svoj likovni svet. A da bi njegov dehumanizirani čovek, ili bolje reći humanizirani kamen postao rekvizit jednog moćnog, agresivnog likovnog sveta, Krković je za njega potražio snagu koja je već jednom bila rodjena u dolini Nila. Tom pozajmljenom snagom on je uništio jednog konvencionalnog čoveka da bi oživeo materiju i dao joj nekog određenog smisla — on je ubio mašinsku civilizaciju i antihumanizovanog čoveka u svom likovnom delu, da bi ga odmah zatim vaskrsnuo u nepatvorenoj izvornoj materijalnosti, pokušavajući tako da stvori jedan novi likovni kvalitet u kome će egzistirati jedna neposrednija i sveobuhvatnija civilizacija...

Zaista, vajar M. Krković, kao retko ko drugi, uspeo je da stvori spomenik snage i dostojanstva u kome u jednostavnim odnosima svetlotamnog, u ritmicima strogih masa, egzistira dramatičnost, kojoj nisu potrebni patetika, povišena gestikulacija i usplahirenost forme, ustvari svi oni atributi koji od prave likovne dinamike i ekspresije, naj-

češće, stvaraju otužnu i beskrvnu melodramu...”

(Rade Predić „Vidici” 51-52, mart-april 1960.)

„Momčilo Krković od kocaka i prizama gradi svoje skulpture, priznajući i sam da mu je cilj sinteza skulpture i arhitekture. Krković dolazi do osnovnog doživljaja kroz sukcesivno-emozivnu redukciju. Život je za njega niz gubitaka, a čovek se poput planine izdiže iz stoleća nesamerljivih težina, bijen vihorima, jer mu je herojski zadatak — neprestano gubiti a ipak opstati. Ovaj doživljaj poraza rezultirao je ozbiljnu monumentalnost.

Krkovićevo oblikovanje je isto rizirajuće i podseća na ulogu prostore kulturnih menhira, ascira na snagu i patnju kao i na neumoljivi mitološki fatum...”

(Jožef Ač, „Madjar So”, maj 1960.)

„Vajar Momčilo Krković gradi svoje skulpture tražeći suštinsku, unutarnju arhitektoniku oblika i masa, dejstvo forme, smenjuvanje ritma lomljenih, sečenih ploha. Ovo traženje suštinskih vrednosti plastike, nameće autoru nužnost da konstruiše svoju skulpturu kao monument, kao spomenik koji će na gledaoca delovati čvrstom i logikom organizovane ravnoteže i koji će ga impresionirati svesno nametnutom asocijacijom sa gromadnim oblicima materije u prirodi. Neke skulpture M. Krkovića primamo kao spomenik u prostoru, povezan sa prirodom, kao monument simbolično sagledane i doživljene snage...”

(Beba Pušić, Prikaz Radio Beograda, 19 mart 1960.)

PETRE M. ANDREEVSKI

nezavršene igre

Od zelenih stabljika kukuruza točkove sebi pravimo za koje nema drumova na zemlji

Dolazi jedna gušterica i u jednoj polovini odnosi naše telo

Teško mladog tikvinog vreži duša nam svira svirku od koje umiru vrapci

Leptir oko trave obavija beo prsten i u list se pretvara na njoj

O moj brzi konju odnesi me tamo gde neću stići

Pred nama govoda vetar podižu repovima zemlja pravi zemlju

Da bi odredili vreme senku svoju merimo

Jer ljudi nas čekaju da se vratimo već jednom ako ima odakle

dodole

Vodu nam pije dvozglavo čudovište jednom se krije na nebu drugom misli na zemlji

I vrbe su od podneva ušle u reku sa pokrivačem od mušica koliko je crna postala omorina

Sa nje se mi vraćamo obučeni u zove i lopuše i izmišljene poplave po telu

Ka Crnom Vrhu okrećemo se sa pesmom a zmaja kiše nema svoju pećinu da promeni

Ne tužni još planina a trideset puta zašlo je sunce kako njega čekamo

Oh kakav red s one strane reke u krv trava se wodi na drugom mestu to nas ubija

Otvorene sobe zatvaraju nam pesmu a nije pesma već vesela tužbalica vraćamo se da čekamo šta ćemo da dočekamo

njiva kraj drumu

Ko je istkao bele lutke u kojima sunce oživljuje koledare sa brašnom po telu

Oko kukuruza podižemo brda od tople zemlje

Zene nam donose paprike koje se skraćuju među prstima i žar nam duvaju na jezik

Troje proslaca se vraća ko bez glave ko bez nogu nevesta im sat okreće

Kuća im postaje dvorac sa okruglim oblakom na vrhu i rodjaci su sa svima

Dva sela pridržavaju dugu pod njom ptica isparava sa pesmom o vilin konjicu

Eto navratću u praznu mehanu da smirim svoju vrtelku

Ali kako sam zaboravio noge u novim uzengijama leta ognju oganj te izgoreo

S makedonskog preveo
Vlada UROSEVIC

20/1/60 14